

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Sąd Rejonowy w Opatowie – Polska) – Profi Credit Polska SA / QJ (C-84/19), BW / DR (C-222/19), QL / CG (C-252/19)

(Sprawy połączone C-84/19, C-222/19 i C-252/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 1 ust. 2 – Zakres stosowania – Przepis krajowy określający maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu – Artykuł 3 ust. 1 – Warunek umowny przenoszący na konsumenta koszty działalności gospodarczej kredytodawcy – Znacząca nierównowaga praw i obowiązków stron – Artykuł 4 ust. 2 – Wymóg zredagowania warunków umownych w sposób jasny i zrozumiały – Warunki umowne nieokreślające usług, których wynagrodzeniu mają służyć – Dyrektywa 2008/48/WE – Artykuł 3 lit. g) – Przepisy krajowe określające sposób obliczania maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu, które może ponieść konsument]

(2020/C 378/08)

Język postępowania: polski

Sądy odsyłające

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Sąd Rejonowy w Opatowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Profi Credit Polska S.A. (C-84/19), BW (C-222/19), QL (C-252/19)

Strona pozwana: QJ (C-84/19), DR (C-222/19), CG (C-252/19)

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. g) i art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym dotyczącym kredytu konsumenckiego, ustanawiającym sposób obliczania maksymalnej kwoty pozaodsetkowego kosztu kredytu, którym może zostać obciążony konsument, nawet jeśli ten sposób obliczania pozwala przedsiębiorcy na obciążenie tego konsumenta częścią kosztów ogólnych związanych z prowadzeniem jego działalności gospodarczej, o ile w drodze tych przepisów dotyczących owej maksymalnej kwoty wspomniane uregulowanie nie narusza zasad zharmonizowanych mocą tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania tej dyrektywy nie jest wyłączony warunek umowny, który określa pozaodsetkowy koszt kredytu zgodnie z pułapem przewidzianym w przepisach krajowych dotyczących kredytu konsumenckiego, jeżeli przepisy te przewidują, iż pozaodsetkowe koszty kredytu nie są należne w części przekraczającej ten pułap lub całkowitą kwotę kredytu.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 zmienionej dyrektywą 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że warunki umowy o kredyt konsumencki, które obciążają konsumenta kosztami innymi niż spłata kapitału podstawowego i zapłata odsetek, nie są objęte wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie, jeżeli warunki te nie określają ani charakteru tych kosztów, ani usług, za które mają stanowić wynagrodzenie, i są sformułowane w sposób, który wprowadza konsumenta w błąd co do jego obowiązków i skutków gospodarczych tych warunków, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

- 4) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 zmienionej dyrektywą 2011/83 należy interpretować w ten sposób, że warunek umowny dotyczący pozaodsetkowych kosztów kredytu, który określa ten koszt poniżej ustawowego pułapu i który przenosi na konsumenta koszty działalności gospodarczej kredytodawcy, może powodować znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, gdy obciąża konsumenta kosztami nieproporcjonalnymi w stosunku do świadczeń i do kwoty otrzymanego kredytu, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.
Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2020 r. – Komisja Europejska / Francisco Carreras Sequeros i in., Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawy połączone C-119/19 P i C-126/19 P) (¹)

[Odwołanie – Służba publiczna – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej – Reforma z dnia 1 stycznia 2014 r. – Artykuł 6 załącznika X – Urzędnicy i członkowie personelu kontraktowego pełniący służbę w państwie trzecim – Nowe przepisy dotyczące przyznania dni corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Zarzut niezgodności z prawem – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 31 ust. 2 – Dyrektywa 2003/88/WE – Prawo podstawowe do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego]

(2020/C 378/09)

Język postępowania: francuski

Strony

(Sprawa C-119/19 P)

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T.S. Bohr, G. Gattinara i L. Vernier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin), Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau, J. Steele i E. Taneva, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

(Sprawa C-126/19 P)

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin), Komisja Europejska (przedstawiciele: T.S. Bohr, G. Gattinara i L. Vernier, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: O. Caisou-Rousseau, J. Steele i E. Taneva, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 grudnia 2018 r., Carreras Sequeros i in./Komisja (T-518/16, EU:T:2018:873) zostaje uchylony.
- 2) Skarga złożona przez Francisca Carrerasa Sequerosa, Mariolę de las Heras Ojedę, Oliviera Maesa, Gabria Marinozziego, Giacoma Miserocchiego i Marca Thiemego Groena w sprawie T-518/16 zostaje oddalona.
- 3) Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi i Marc Thieme Groen, poza ich własnymi kosztami, pokrywają także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej w ramach niniejszych odwołań i postępowania przed Sądem Unii Europejskiej, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.